

iskre

XXV-1

1992-93

Urednikova beseda

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Dragi prijatelj!

V rokah držiš letošnjo prvo številko Isker. S to številko začenjamo 25. leto odkar je izšel prvi letnik. Ob tej priliki se zahvalim vsem, ki so kakorkoli prispevali in pripomogli, da so Iskre doživele ta jubilej.

V tej številki se boš srečal s prispevki na temo: duhovna razmišljanja, počtnice, vtisi, vesele strani, ...

Letos praznujemo tudi 40. let semenišča in 35. let šole. V ta namen smo pripravili intervju z g. dr. Antonom Požarjem, ki že od vsega začetka spremlja vsa dogajanja v semenišču.

Današnji čas je tako vsesplošen in površen. Vse hiti, vsi mislijo samo na zaslužek, čim boljši avto, lepo obleko, skratka kako uživati. Ob tem se sprašujem: Kje je tu človek? Tisti pravi človek, ki mi je prijatelj, ki mu lahko zaupam, mu pomagam.

Naša naloga v življenju je poiskati tega človeka, mu postati prijatelj. Tako mu bom lahko zaupal, kar nosim v srcu, se z njim pogovoril in skupaj bova rešila mnoge probleme, ki bi jih sam ne mogel rešiti.

Želim, da bi ti tudi Iskre pomagale pri tem iskanju.

Albust

Tomaz

Mitja
Wan

Bman

Mitja

V letu posvetitve Mariji

Že pozimi nas je obšla vest, da se bomo letos posvetili Mariji. To je bila gotovo zelo pomembna odločitev naših škofov in še en dokaz, da Cerkev tudi danes vodi Sveti Duh. Zakaj?

To dejanje posvetitve ni prvo te vrste. Hrvatje so jo izvršili že pred nami in se v vojni vihri tako zatekli pod varstvo Božje Matere. Najlepši primer pa je Poljska. Kot narod so se Poljaki prav posebno posvetili Mariji že pred leti, ko komunizmu še ni bilo videti konca in so bili sami pod njegovim močnim vplivom. Svojo posvetitev vsako leto obnavljajo in po njej živijo. Več kot očiten sad tega je živa in cvetoča poljska Cerkev, ki je pogumno šla skozi preganjanja in druge preiskušnje, ter s svojim notranjim življenjem postala zgled in znamenje za vso Cerkev.

Iz te Cerkve je izšel naš sedanji papež Janez Pavel II., ki se je Mariji posvetil že v svoji mladosti. Ona ga je vodila in vzgojila za veliko nalogo vodstva Cerkve v teh težkih časih. Leta 1982, ko se je prišel v Fatimo Mariji zahvalit, da mu je rešila življenje v atentatu, je vse človeštvo slovesno posvetil Marijinemu brezmadežnemu Srcu. To je storil že papež Pij XII. sredi druge svetovne vojne in ponovno leta 1952. Prav v Fatimi, kjer se je Marija prikazala ob koncu prve svetovne vojne in ves svet pozvala naj se vendar vrne h Kristusu po poti molitve in pokore, je prosila naj ji papež skupaj z vsemi škofi posveti Rusijo. To se ni zgodilo in Rusija je potem razširila javno brezboštvo. Papež je leta 1984 v Rimu pred fatimskim kipom Matere Božje človeštvo s pretresljivimi besedami ponovno posvetil Njenemu brezmadežnemu Srcu. Čez štiri leta je sledilo posebno Marijino leto. Na svojih številnih po-

tovanjih Sveti oče vsako deželo, ki jo obiše, posveti Mariji. Tudi po Duhovniškem marijanskem gibanju v Cerkvi, ki ga je Marija zašela v Fatimi leta 1973 in živi že na vseh celinah, daje isto sporočilo: "Posvetite se mojemu brezmadežnemu Srcu."

Vse to nam kaže na pomembno pot k rešitvi, ki nam jo ponuja Bog, razlaga papež in nanje opozarjajo dobri sadovi po vsem svetu, čeprav so na videz malo opazni za zgolj zunanjega opazovalca. To so skriti sadovi dobrega v številnih srcih ljudi, rastoča množina molitve, pa tudi očitna znamenja božjega usmiljenja.

Letos, 15. avgusta, smo se torej zbrani po naših Marijinih svetiščih slovesno posvetili Mariji in tako postali njena last. Ali bo ostalo to dejanje za nas samo lep spomin!? Ali se bomo zadovoljili zgolj s prijetnimi čustvi, s katerimi smo se morda vrnili domov!? Ali se bomo še naprej samo prepuščali toku vse bolj hitrega življenja in se ne vprašali o smeri svojega potovanja!? Marija je našo posvetitev gotovo vzela resno. Ali jo bomo tako sprejeli mi in po njej tudi živeli?

Če je naša zgodovina tesno povezana z Nebeško Materjo, potem se moramo s tem dejanjem toliko bolj odpreti za doje-manje znamenj časa in se dvigniti s svojega zgolj človeškega presojanja v območje božjega. Tako nam ne bo vseeno za usodo svojega naroda - za ljudi okoli sebe. Ne bomo stremeli samo za tem, da bi postal del nove Evrope, ampak nas bo najbolj skrbelo, koliko smo del božjega ljudstva, ki potuje v večno domovino in, koliko smo resnično napredni, če nismo usmerjeni h Kristusu. Če bomo gledali z božjimi očmi, bo naša prva skrb človek, ki presega naravo in je vreden več kot vse veselje. Človek, ki trpi, je osamljen in je postal žrtev moderne civilizacije. Svojega brata ali sestro ob sebi, ki se potaplja v grehu ne bomo prepuščali naključju, ampak bomo nanj klicali

božjega usmiljenja. Če je med kristjani toliko brezbriznosti, če je povsod polno greha, če se mladi množično vdajajo omami, če se po naših bolnišnicah pobije toliko nedolžnih otrok, če družina ter zakon za mnoge nista več vrednoti, si moramo priznati, da smo še kako potrebni pomoči iz nebes.

S posvetitjijo smo si nedvomno zagotovili posebno božje varstvo. Marija nam v teh njenih časih želi biti še posebno blizu kot Mati, ki rešuje in vodi svoje otroke. Tudi nam so namenjene njene besede iz Fatime: "Ne žalite več mojega Sina, ki je že preveč žaljen." Njene besede so vedno preproste, pa vendar povedo veliko. Potrebno je le, da spregledamo in uvidimo, kako so mnoge na videz zapletene stvari v resnici silno preproste, a zato nič manj pomembne.

Rafko

Ne bojmo se biti svetniki!

Kdor je že bil noro zaljubljen, ve kakšni so pri tem občutki. In eden takih noro zaljubljenih je tudi Jezus. On je noro zaljubljen v vsakega izmed nas. Vsi smo z zlatimi črkami ljubezni zapisani v Njegovem Srcu. O blaženost tega spoznanja, ki daje človeku vero, upanje in ljubezen. Jezus je od vsakega izmed nas. Je od nas vseh. On hoče biti tudi pri drugih. Zato smo vsi poklicani, da smo Njegovi apostoli.

Nimamo pravice imeti Jezusa samo zase. Moramo Ga oznanjati drugim, moramo Ga ponesti razkristjanjenemu svetu. Kajti samo tako lahko pričakujemo, da bo prišel dan, ko bo zmagala civilizacija Ljubezni. Mi vsi smo poklicani, da smo drzni in neutrudni delavci civilizacije Ljubezni. Zavedati se moramo, da če kristjani ne bomo prinesli upanja na svet, ga ne bo nihče drug. Bog ne zahteva, da delamo sami, Bog samo prosi, da smo z njim, prosi, da smo pokorno orodje v Njegovih rokah. Če bomo dali Boga na prvo mesto, bodo vse stvari na pravem mestu. Pri tem pa nikoli nismo sami. Z nami je vedno Marija.

Bog želi, da ga ljubimo nad vse. To postane čisto enostavno, če se zaljubimo, da, zaljubimo v Jezusa. Saj veste kako je, če smo zaljubljeni? Vsaka misel hiti k 'nekomu'. Naj bo ta nekdo Jezus. Dajmo mu svoje srce! Če ljubimo Boga z vsem srcem, vso dušo in vsem mišljenjem, postane tudi druga zapoved ljubezni do bližnjega čisto enostavna. Apostol Jakob pravi, da je vera brez del mrtva, vera brez ljubezni do Boga in do bližnjega pa je popolna polomija.

Bog nas želi potrebovati. On je vedno z nami. Vprašanje je, če smo mi z Njim. Izročajmo se mu v molitvi! V molitvi

smo tesneje povezani z Jezusom. Kristjan, ki ne moli, je kristjan v nevarnosti. Je kakor jadrnica brez vetra. Molitev je nekaj, kar nas spreminja. Sveti oče Janez XXIII. je dejal, da je najlepši kdor moli, največji, kdor kleči in najmočnejši, kdor ima sklenjene roke. Molitev pomeni priti k Jezusu. Ni treba daleč. Jezus je v tvojem srcu in te neprestano vabi, da si z Njim. On te vedno čaka. Vedno ima čas zate. On je vedno prvi pri molitvi. Zaljubimo se vanj! Ko nehamo moliti, smo kakor ladja, ki se ji je pokvaril kompas. Zavedajmo se, da smo popolnoma odvisni od Boga. Jezus je dejal, da brez njega ne moremo ničesar storiti. Zato delajmo z Njim. Dajmo se Bogu na razpolago in mu sledimo. "Različne so službe, isti pa je Duh," pravi Sveto pismo. Zato lahko Bogu služimo v vsakem poklicu, v katerega smo poklicani. Vendar se ne smemo slepiti. Sveti Janez Bosco je dejal, da je vsak drugi poklican, da služi Bogu na poseben način. Ta poseben način je hoja za deviškimi, ubogimi in pokornimi Jezusom v duhovniški, redovniški in misijonski službi. In kje je vsa ta množica!? Ni je, ker se bojijo resnice. Ni je, ker so mladi preveč navezani na ta svet. Vzemimo za primer, da izgubimo dragega prijatelja, moža, ženo, otroka, starše ... , nekoga ki smo ga imeli radi. Kako se počutimo? Tudi Jezus joka za vsakim, ki noče hoditi za Njim. Jezus je rekel, da če ga bomo zatajili, bo tudi On nas zatajil. Ne dopustimo, da bi nas moral Nekdo, ki nas ljubi zatajiti. Jezus nas še vedno kliče. Ne bojmo se biti svetniki!

Kdo bodo svetniki naše dobe, če ne mi!?

Kdo bodo apostoli naše dobe, če ne mi!?

Volja, da bi se dali Bogu brez zadržkov, popolnoma, se kaže v odločitvi 'biti svetnik'. Svetniki so vedno izvir prenove Cerkve in družbe v najtežjih trenutkih. Danes potrebujemo veliko svetnikov. In to ne bo nihče drug kot mi. Ti in jaz. Mi

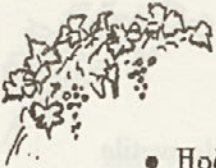

vsi moramo postati ti svetniki, te drobne lučke, ki bodo svetile svetu v dobi nevere. Papež Janez Pavel II. je mlade nagovoril s naslednjimi besedami: "Prepričajte se, da biti velik pomeni služiti. Ali ste pripravljeni piti ta kelih? Ali ste pripravljeni, da bi v vas umrl stari človek?"

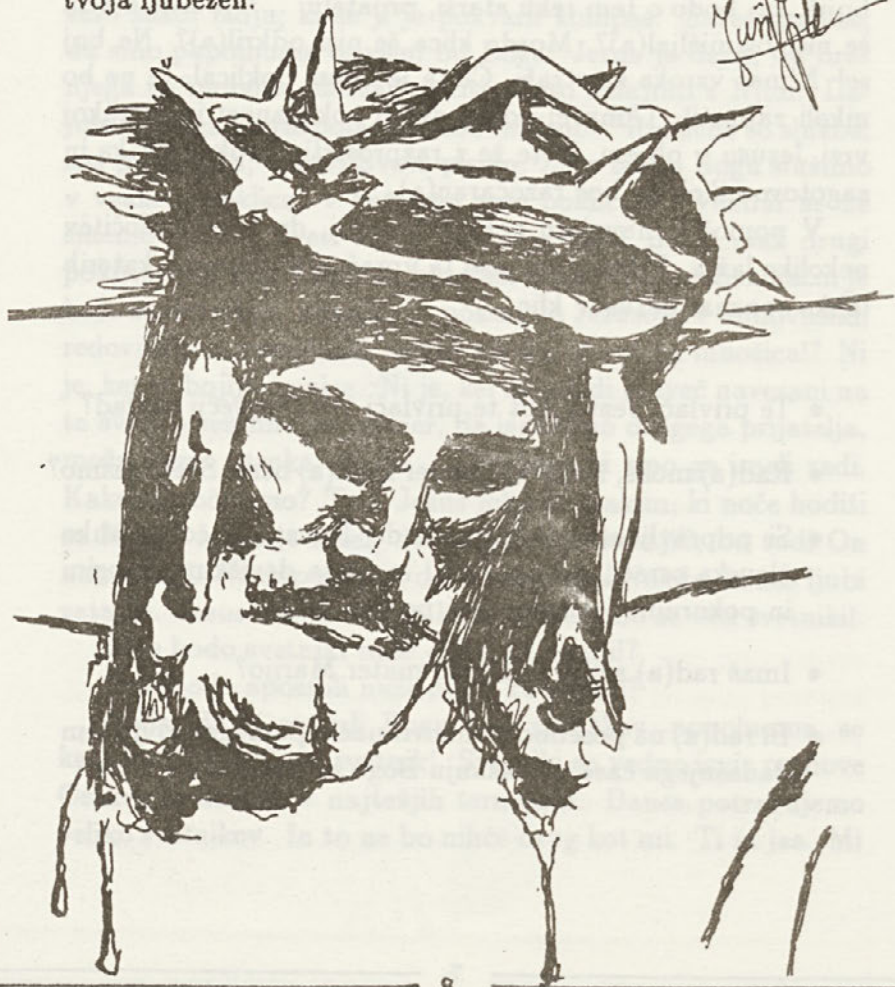
Dragi brat, draga sestra v Kristusu, ki sedaj bereš ta spis. Nikar ne misli, da ti to ne moreš biti ali da nisi poklican(a). Mogoče čutiš Jezusov klic pa se bojiš? Morda se bojiš, kaj bodo o tem rekli starši, prijatelji, ...? Morda o tem še nisi razmišljal(a)? Morda klika še nisi odkril(a)? Ne boj se! Nimaš vzroka za strah. Če te je Jezus poklical, te ne bo nikoli zapustil. Čimprej odkrij svojo poklicanost in se takoj vrzi Jezusu v objem, ki te že z razprostrtimi rokami čaka in zagotovo nikoli ne boš razočaran(a).

V pomoč ti navajam nekaj vprašanj, da ti bo odločitev nekoliko lažja. Nikakor pa niso ta vprašanja edina, po katerih lahko spoznaš Jezusov klic.

- Te privlači Jezus, kot te privlači tvoj največji zaklad?
- Rad(a) moliš, hodiš k maši ter rada(a) bereš Sveto pismo?
- Si pripravljen(a) iz ljubezni do Jezusa, ki edini lahko človeka osreči, vse zapustiti in iti za deviškimi, ubogimi in pokornimi Jezusom tudi po poti križa?
- Imaš rad(a) svojo duhovno mater Marijo?
- Bi rad(a) na posebno učinkovit način pomagal(a) ljudem današnjega časa pri iskanju Boga in pogovoru z Njim?

-
- Hočeš skupaj s somišljeniki sodelovati pri ustvarjanju duhovne oaze, oaze Svetega Duha za duhovno utrujenega in duhovno podhranjenega sodobnega človeka?

Če sedaj čutiš, da bi tudi ti lahko služil(a) Jezusu, se zamisli in se ne pretvarjaj, če te morda Jezusov pogled ne vabi, da greš za Njim. Naj pri tem ne odločajo drugi, temveč samo tvoja ljubezen.

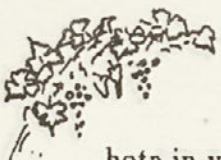
Kdo bo vrnil otrokom nasmeh?!

Vojna - to je prekletstvo in trpljenje. In le solze, smrt in žalost. Toliko življenj brez domov, ki si iščejo zatočišče v miru. Takšno zatočišče je tudi v Ajdovščini. Tam smo pomagale med počitnicami, kjer smo imele priložnost spoznati te ljudi, njihove navade in kulturo; na žalost pa tudi njihovo trpljenje. Ko se s temi ljudmi pogovarjaš o njihovem domu, in kako so prišli v Slovenijo, niso vsi pripravljeni takoj govoriti. Spoznale smo, da se ti človek odpre in dobi zaupanje vate, šele ko se z njim nekaj časa pogovarjaš. Tako smo povzele nekaj zgodb.

Alisa (12 let) nam je povedala, da se je lepega sončnega dne igrala pred zakloniščem. Naenkrat so zaslišali strele s sosednjih gričev in v paniki so morali zapustiti Kotorško. Takrat je prišel teritorjalec, ki jih je obvestil, da bo čez nekaj časa odpeljal avtobus za Slovenijo. Vsi prestrašeni so se vkrkali v prašno vozilo in med vožnjo poslušali molitve mater in jok otrok, pomešan s hrupom padajočih grenat. Tako so se vozili dva dni, dokler niso prišli do reke Save. Ker je bil most porušen so morali reko prebresti. Po teh strahotnih dneh so končno prišli na vlak, ki jih je prepeljal v Slovenijo.

Mirela (13) je bila prisotna pri napadu na Doboj, ko so ga teritorjalci hoteli osvoboditi. Napad je bil krvavo odbit in preživeli so morali zbežati, kajti vedeli so, da jim četniki ne bodo prizanegli.

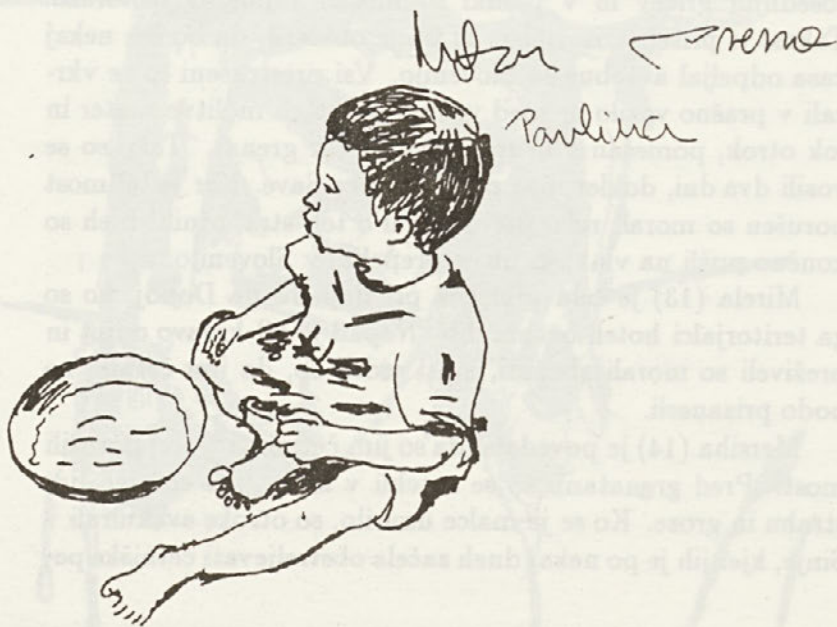
Mersiha (14) je povedala, da so jim četniki najprej porušili most. Pred granatami so se zatekli v kleti, kjer so šteli ure strahu in groze. Ko se je malce umirilo, so otroke evakuirali v Sinje, kjer jih je po nekaj dneh začela obstreljevati četniška pe-

hota in vedeli so, da je sovražnik vedno bliže. Zato so zbežali v Split.

Smeralda (15) se je po začetku obstreljevanja zatekla v Rahič, kjer so bili ves dan na vetru in dežju, zatem pa sedem dni spali na golih ploščicah.

Dekleta so te zgodbe pripovedovale s solzami v očeh in prav gotovo tega ne bodo nikdar pozabile. Žive in strašne spomine pa poskušajo prekriti z medsebojnim prijateljstvom in marsikje so nastale nove, nerazdružljive vezi. Mnogi pa menijo, da se imajo tu bolje kot doma, saj nekateri prej niso imeli niti vsakdanjega kruha. Kljub temu, pa se jih veliko vrača domov na morišče. Saj je klic domovine močnejši od strahu pred smrtjo. Edino vprašanje, na katero bi radi odgovor je: **KDAJ BO KONEC TE MORIJE?** Na tihem pa vsake, da bo tudi po koncu vojne ostala v njihovih srcih bolečina, žalost za izgubljenim, ter grozljivi spomini!

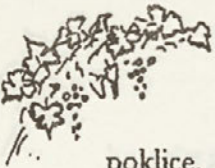
Molitveni dan za duhovne poklice na Brezjah

Kakor vsako leto, smo se zbrali tudi letos na vseh treh največjih slovenskih Marijinih romarskih središčih, da bi skupaj prosili za duhovniške, redovniške in misijonske poklice. Tako smo bili v soboto 12. septembra povezani vsi, ki smo se zbrali na Sveti Gori, na Brezjah in na Ptujski Gori k molitvi za duhovne poklice.

Teden dni prej sem po nedeljski maši pri oznanilih izvedel, da je omenjeno soboto molitveni dan za duhovne poklice. Takoj sem se navdušil nad tem in si rekel, da se ga letošnje leto moram udeležiti. Ta moj cilj je med tednom postajal vse jasnejši, tako, da že nisem videl ovir, ki bi me zadrževale. Tudi v semenišču so nam rekli, da bi se spodobilo, če bi šli, saj smo semeniščniki in v sebi iščemo nagibe za duhovni poklic.

Ko sem torej v petek prišel domov, sem najprej vprašal mamo, če bi šla tudi ona. Po krajšem premisleku je rekla, da gre. Kar pričakoval sem, da bo šla, samo vzpodbujati jo je bilo treba. Zvečer smo imeli v cerkvi še molitveno srečanje z mladinci in tudi tam sem povedal svoj namen. Upal sem, da bo še kdo šel, pa si je vsak našel kak izgovor, da ne more iti. Pa nič. Bova šla pa z mamo sama.

Tako sva se okoli osme ure v soboto zjutraj odpavila od doma. Med potjo sva naredila še krajši ovinek v Kranj in se odpeljala proti romarski božji poti Marije Pomočnice na Brezjah. Ob devetih se je začela molitev svetega rožnega venca, ki je bil namenjen za nove duhovniške, redovniške in misijonske

poklice. Molitev so vodile redovnice. Bil sem presenčen nad tolikšnim številom redovnic v naši škofiji. Nisem si mislil, da imamo pri nas toliko redovnic. Po vsaki desетки so zapele pesem in prebrale kratko misel za vodilo skozi molitev. To je trajalo do desetih, ko se je začela slovesna sveta maša, ki jo je vodil nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar, ob njem pa sta bila še škof msgr. Jožef Kvas in stiški opat p. dr. Anton Nadrah. Navzočih je bilo še okoli petdeset duhovnikov in veliko bogoslovcev. Nekateri bogoslovci so bili med mašo sprejeti v pripravo na diakonat, nakateri pa v prezbiterat. Pri maši so sodelovali tudi ministranti radovljiške dekanije, ki so povedali svoje prošnje. Predstavile so se tudi nekatere redovne skupnosti, predvsem so predstavili delo redovnih bratov iz selezijanskega, franciškanskega in cistercijanskega reda. Petje pri maši je bilo ljudsko, v pomoč pa smo dobili tudi liste, na katerih je bil prikazan celoten potek dogajanja.

Po maši so imeli vsi ministranti srečanje z nadškofoim. Med tem je bilo vse do popoldanskega dela, ki se je začel ob petnajsti uri, prosto. Zato sem odšel v cerkev, se ustavil pri Marijinem oltarju in se tam izročil v varstvo Materi Božji. Tam sem srečal še neko dekle, s katero sem bil skupaj na duhovnih vajah. Ona se je odločila, da pristopi k franciškankam Marijinim misijonarkam, ki imajo svoj dom v Lescah in od nedavnega tudi v Ljubljani.

Po vsem tem sva se z mamó počasi odpravila domov, saj je bilo treba tudi še doma marsikaj narediti. Na poti domov sva srečala mojega bivšega sošolca in nekega bogoslovca, ki je bil z njim. Tako sem lahko zvedel še kaj novega o njegovi šoli in bogoslovju. Ob pogovoru je bila pot zelo hitro mimo in prijatelj se je poslovil. Z mamó sva se odpeljala do domače hiše. Ko so ostali domači prišli h kosilu, sva jim veselo pripove-

dovala o najinem doživetju. Posebno mama je bila zelo vesela in kar ji ni šlo v glavo, da so med redovnicami tudi tako mlada dekleta, kot jih je videla na Brezjah.

Zelo sem bil vesel, ko sem videl, da tudi drugi molijo za duhovne poklice, da čutijo pomankanje le-teh in potrebo po novih. Marsikatera župnija ali podružnica je že ostala brez duhovnika. Zato prosimo Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.

Klemen

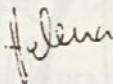

Stična '92

Vsako leto se v septembru srečajo mladi iz vse Slovenije na mladinskem srečanju vernih mladih v Stični. Letos je bilo to srečanje 19. septembra. Mladi so se zbirali v bližini stiškega samostana do desetih, ko se je začel program v opatijski cerkvi. Najprej je mlade pozdravil prvi apostolski nuncij za Slovenijo, Pier Luigi Celata, nato nadškof dr. Alojzij Šuštar in stiški opat dr. Anton Nadrah. Na sporedu je bila zelo zanimiva predstava z naslovom IZKUŠNJA SOLIDARNOSTI. Zelo veliko zanimanje medmladimi je vzbudil pogovor s športnicama Majdo Ankele in Matejo Svet. Govorila sta o svojem življenju. Mladi so navdušeno ploskali.

Drugi tematski sklop se je odvijal na samostanskem dvorišču. Posedli smo na travo in prisluhnili pesmim in pogovoru z pevci Big Ben Hit kvarteta. Pogovor je vodil znani voditelj TV oddaj: Mito Trefalt.

Tretji tematski sklop pa je bila slovesna sveta maša, ki jo je ob somaševanju vodil nuncij Celata. Za več kot sedem tisoč mladih, kolikor se jih je zbralo v soboto v Stični, se je končal še en lep dan, ki jim bo š dolgo ostal v spominu.

Čudoviti teden

V drugem tednu počitnic sem s prijatelji odšel na duhovne vaje. Najprej smo se peljali z vlakom, potem pa peš. No, ravno ko smo hodili, smo že dobili prve - prej nikoli poznane - prijatelje. Ni potrebno da povem, kako smo se hecali, smejali in vsi trudni prišli na cilj. Sicer pa ne vem, zakaj smo prišli na cilj vsi utrujeni, saj pot ni bila naporna, hiteli pa smo vseeno, ker je deževalo.

V župnišče smo prišli - tako bi nas lahko predstavili - kot mokre cunje. Zvečer, ko smo že bili vsi prisotni in urejeni, nas je žreb določil po skupinah. Želel sem priti v skupino s čimbolj poznanimi osebami, z najbolj "faca" vodjem in z najboljšim prijateljem. To zadnje se mi je uresničilo, drugo pa ne. Toda še bolje, spoznal sem nove prijatelje in najbolj "faca" voditelja, oziroma voditeljico. To je bil tudi eden izmed namenov duhovnih vaj - spoznati nove prijatelje, jih sprejeti takšne, kakršni so in z njimi zaživeti v skupnosti.

To pa ni bil edini namen srečanja. Tematika duhovnih vaj je bila Zaveza. V tem tednu sem spoznal in vsaj v neki meri zaživel zavezo. Nikoli si nisem predstavljal, da sem tudi jaz sposoben početi to, kar se trudi početi skoraj tisoč mladih.

Kako so potekali ti dnevi? Zjutraj po zajtrku in molitvi smo imeli predavanje, nato premišljevanje v tihoti in zbranosti, takoj zatem pa delo po skupinah in nato kosilo. Po prostem času smo se zopet zbrali na plenum ali razpravo o tistem dnevu. Zvečer maša in še prej priprava nanjo. Po večerji pa "večer skupnosti". To je bilo najlepše. Najprej

resni del, potem pa hecni ali razvedrilni.

V prvi polovici tedna smo se bolj posvetili Bogu. V sredo smo 14 ur hodili po hribih in se bolje spoznali, tako da je še bolj zaživelo obojestransko prijateljstvo med nami in prijateljstvo do Boga.

Zdaj ste že vsi ugotovili, kje sem bil. V tako znanem Stržišču na tednu duhovnosti. Vodil nas je godoviški župnik Vinko Kobal, pomagal pa mu je Milan Stepan, župnik v Lokvi na Krasu. Na žalost se je teden končal dan pred planiranim načrtom. Razlog? Nekateri razgrajači in neposlušnost. Zato v imenu vseh, ki vodijo tedne duhovnosti, pozivam starše, naj otrok ne silijo na duhovne vaje, temveč naj se na povabilo staršev, župnika ali prijateljev sami odločijo. Kljub temu grdemu dogodku, da smo izgubili najlepši dan - praznovanje zaveze, smo vsi navdušeni in s tako izkušnjo, šli v dolino in na svoje domove.

Drugo leto ste tudi vi povabljeni na tedne duhovnosti v Stržišče. Vrstijo se čez cele počitnice. Gotovo lahko najdete teden za Boga!

Mila

Paray-le-Monial

Paray-le-Monial je majhno, a prikupno mestece v srednji Franciji. Verjetno bi bilo še danes popolnoma neznano, če se ne bi pred približno tristo leti tamkajšnji redovnici sveti Marjeti Mariji Alacoque prikazal Kristus, ji pokazal svoje Srce in rekel: "Poglej to srce, ki je tako ljubilo svet, v zameno pa prejelo le sovraštvo in prezir."

Avgusta letos, smo se tam zbrali mladi iz vsega sveta, da bi skupaj še bolj odprli svoja srca čudovitemu Jezusovemu delovanju. In tako se je začelo.

Vstajali smo ob šestih, odšli na zajtrk, potem k petim hvalnicam. Sledilo je predavanje, temu pa maša pod velikim šotorom s somaševanjem stotih duhovnikov in škofa. Pri maši pa smo s kitarami, orglami, flautami, violinami in bobni prepevali pesmi in ploskali Njemu, ki nas je tja poklical in nas tam začel osvobajati vsake slabovoljnosti, sebičnosti, zlasti pa 'smrtno resnega obraza' pri molitvah in maši. Kako se nas je to vzdušje dotaknilo, je lepo povedal neki fant, ki sicer, preden je prišel v Paray, ni bil veren, danes pa se trudi verovati z vsem srcem.

"Prej sem mislil, da je vera za stare tete. Nisem sovražil vere, samo brigalo me ni prav nič v zvezi z njo. Ko sem prišel v Paray, sem obstal. Štiri tisoč mladih, ki so molili, peli z dvignjenimi rokami in ploskali ter se smejali 'na cela usta!' Saj niso normalni..."

Pa so bili popolnoma normalni. In iz dneva v dan je postal bolj in bolj 'normalen' tudi on.

Po maši smo imeli kosilo, kjer je bilo zopet veliko smeha,

zlasti enkrat ko smo se veselili fižola, ki pa je imel nekam čuden videz in okus. Na srečo nam je nekdo razložil, da so to školjke. V tem času smo tudi kritizirali in hvalili program ali pa razmišljali o tem, kar smo od predavateljev in pridigarjev slišali.

Popoldne je sledilo novo predavanje, zatem pa delo po skupinah, kjer smo drug drugega utrjevali v veri z različnimi pričevanji. Drug na drugega smo polagali roke in tako prosili in se Bogu zahvaljevali za to osebo kot pravi bratje in sestre.

V stari, preprosti in skromni, a silno lepi baziliki, smo potem imeli pete večernice, katere so nas na svoj način, kljub temu da nismo razumeli jezika, nagovarjale in dvigale k Bogu.

Po večerji pa so pod velikim šotorom sledila pričevanja. Neki mlad Francoz iz Lyona je povedal: "Moja mama se je že nekajkrat ločila in znova poročila, tako da nisem več vedel, kdo je moj oče in kdo so moji bratje. Največji del dneva sem preživel na ulici, kjer sem se srečal z drogo. Zapletel sem se tudi v kraje po različnih trgovinah in tako sem bil nekaj časa celo zaprt. Medtem pa se je moja mama spreobrnila in začela je redno hoditi k maši in molitveni skupini, nenehno pa je prosila tudi za moje spreobrnenje, kot mi je kasneje povedala. Nekega dne mi je prinesla vozovnico za Lurd. Povedela mi je, da gre za romanje. Kaj bo rekla klapa? Vsi se mi bodo režali! Potem pa sem vzel zemljevid, pogledal kje je Lurd in nazadnje ugotovil, da lahko to romanje postane prav prijeten potep po jugozahodni Franciji.

Prvo, kar me je v Lurdu presenetilo, je bila nasmejana redovnica. Le kako se lahko tako 'stara' ženska, ki je vse svoje življenje preživela za zidovi še smeji?!

Naslednje dni sem s skupino hodil v cerkev in k votlini prikazovanja, četrti dan se mi ni več ljubilo. Vsi so bili vedno

veseli, vsi so bili vedno srečni in sproščeni, ko so molili, le jaz nisem čutil ničesar. Bilo mi je težko bolj kot kdajkoli v življenju. Zato sem tisti dan ostal v hotelski sobi. Odprl sem okno in se zazrl v križ, ki je štrlel iznad dreves. Takrat sem nenadoma zaslišal glas: "Ne boj se. Jaz sem s teboj ..." Iz Lurda sem se tako, na veliko veselje moje matere, vrnil kot novi človek, ki je šele sedaj začel zares živeti ..."

Vsa pričevanja so bila prepletena z pesmimi in molitvami in ko so se zaključila, smo se odpravili v Kapelo prikazovanj, kjer smo v tišini častili evharističnega Jezusa. Kdor je želel, je lahko tam prečul vso noč.

Mnogo je bilo pričevanj, mnogo pesmi, smeha, molitve, globoka spoved, pa sprehodi in srečanja po skupinah, tudi dela, a najčudovitejše je bilo tisto tiho in skrito delovanje Svetega Duha v naših srcih, ki so postala bogatejša ...

Doživetje, ki je spremenilo in oblikovalo moj odnos do življenja

(Srečanje z gibanjem prizadetih: Vera in Luč)

Kot večina ljudi sem še do pred nekaj leti razmišljal o življenju in o prizadetih ljudeh zelo napačno. Te ljudi bi najraje zaprli v domove, oziroma v zavode, da se ne bi gibali med nami zdravimi, včasih celo preveč razumnimi ljudmi. Toda moj pogled na življenje teh ljudi in življenje nasploh se je spremenil pri srečanjih s prizadetimi otroki in mladino.

Sprva se nisem znal približati tem otrokom. Pred drugimi, ki so bili tam, me je bilo kar malo sram. Nosil sem se kot pav in z nikomer se nisem pogovarjal ali igral. Starši teh otrok so imeli skupen pogovor v drugi sobi. Ker je nekoč se-stra, ki je to srečanje vodila, zbolela, me je prosila, naj grem namesto k otrokom k staršem. Ta dan je imela besedo mati dveh zdravih in dveh prizadetih otrok. Začela je pripovedovati svojo zgodbo. Po prvih dveh otrocih se je rodil fantek, za katerega so zdravniki kmalu ugotovili, da bo prizadet. V družini se je marsikaj spremenilo in niso vedeli, kako naprej. Mož se je začel oddaljevati in ni hotel z nikomer več govoriti. Otrok pa je rasel. Ven ga niso peljali, ker jih je bilo sram. Mati tega otroka je v tem času iskala pomoč in jo našla v materah, ki so imele enake probleme in so se srečevale na teh srečanjih. Smisel svojega in otrokovega in sploh družinskega življenja je našla v ljubezni med seboj, darovanju drug drugemu in uvidela, da je življenje - dar. Dar Boga, ki je ljubezen. Po teh spoznanjih je prišla nova članica

v družino - še ena prizadeta deklica. Vsi so jo sprejeli z veseljem. Prva dva otroka sta z veseljem pripovedovala o novi sestrici, bratca pa sta vozila s seboj k svojim vrstnikom. Oče še danes ne razume dobro svoje žene, ona pa ne razmišlja več kaj, kako, zakaj, ampak vesela oznanja, da je Bog polal s tema otrokoma v družino blagoslov svoje ljubezni. Drugim ženam sedaj sporoča: "Veselite se vsakega življenja in ne ustrašite se sprejeti tudi 'drugačnega otroka'".

Kaj se je zgodilo z mano ob tem pripovedovanju? Resno sem začel razmišljati o življenju. Spremenil sem svoj odnos do življenja predvsem zato, ker je ta žena pripovedovala zelo prprečljivo in z veseljem. Najprej sem spremenil odnos do teh otrok. Ko sem bil kasneje z njimi, sem v smehljaju otroka pred sabo videl ljubezen. S svojim nasmehom in pogledom se mi je zahvaljeval in mi pripovedoval: 'Rad te imam'. Pri tem sem videl, kaj pomeni služiti in darovati se. Ko smo se srečevali pred blokom ob naših srečanjih, se je med nami utrdila prijateljska vez. Težko je dobiti tako dobre prijatelje, kot sem jih tu dobil. Ko sem se od njih poslavljal, so nekateri jokali, drugi pa niso hoteli niti za hip pogledati proti meni. Po obljubi, da jih bom obiskal na domu, pa spet nasmeh in igra.

Ta srečanja niso spremenila le mojega odnosa do prizadetih, ampak do vseh ljudi. Do vseh poskušam biti bolj pozoren, prijazen in če se da tudi ustrezljiv. Smisel svojega življenja sem našel v nesebičnem služenju drugim; v zahvali in prošnji Bogu za življenje, pa ga nekateri ne marajo in ga uničujejo. Za konec pa še enkrat besede tiste žene: "... ljubite življenje, služite in darujte se za življenje..."

Doživetje, ki je oblikovalo, spremenilo moj odnos do življenja in ljudi

Že dve leti je od tega, ko sem se moral odločiti, kje bom nadaljeval šolanje. V osmem razredu smo na šoli imeli razne pogovore z razrednikom in psihologom, ki sta nam svetovala različne šole. Najbolj primerna se mi je zdela gimnazija v Črnomlju.

Proti koncu šolskega leta smo šli z veroučno skupino tudi na duhovne vaje v Godovič. Vodil jih je naš kaplan. Z velikim veseljem sem šel od doma, v pričakovanju, da bom na duhovnih vajah zvedel veliko novega. Želel sem si tudi zvedeti, v kateri poklic sem poklican in na tihem sem upal, da je prišel tisti čas, ko bom razrešil to vprašanje.

Bil je zadnji večer pred odhodom domov in ob četrtnih je pri nas navada, da se po maši moli za duhovne poklice. Tudi mi smo takrat molili v ta namen. Sredi molitve sem zaslišal v sebi glas, ki mi je govoril, da nisem izbral prave šole, ampak da sem poklican čisto nekam drugam. Zdaj je začela v meni tleti tista majhna trska, ki je bila že mnogo časa potlačena nekam v ozadje. Začela je goreti z velikim plamenom in začelo se je uresničevati tisto, kar sem mislil, da se ne bo nikoli uresničilo. Vsi dvomi in vsa vprašanja so izpuhteli, zakaj od takrat naprej sem bil trdo odločen, v kateri šoli je moj prostor.

To doživetje se mi je vtisnilo globoko v spomin, saj je bilo zame življenskega pomena. Takrat se je spremenilo tudi moje življenje. Zdelo se mi je svetlejše, prijetnejše in nisem ga gledal več tako črno kakor prej. To spremembo v mojem življenju so čutili tudi ljudje, ki so mi bili blizu in od tedaj še bližji.

Igor

Intervju z gospodom dr. Antonom Požarjem

Ob 40 letnici semenišča, 35 letnici šole in 25 letnici Isker smo se pogovarjali z gospodom dr. Tonetom Požarjem, ki že od vsega začetka spremlja zgodovino semenišča v Vipavi in je vanj vložil ogromno svojega truda, znanja, predvsem pa ljubezni.

Bi se lahko na kratko predstavili?

Sem duhovnik bivše tržaške škofije. Pred osemdesetimi leti sem se rodil na Pivki. Osemletno klasično gimnazijo sem študiral v Šentvidu nad Ljubljano, maturiral leta 1931, štiriletno bogoslovje opravil v Gorici, duhovnik sem od leta 1935. Župnikoval sem najprej 23 let po raznih župnijah tržaške škofije. Vmes sem bil tudi interniran v južno Italijo, v koncentracijsko taborišče Colfiorito di Foligno, skupaj s pisateljem Bevkom. Med štiristo ujetniki nas je bilo deset Slovencev in ustanovili smo oktet in s svojim petjem zabavali vse taborišče. V teh letih, ko sem župnikoval, sem opravil še štiriletni študij na filozofski fakulteti v Padovi, kjer sem študiral tuje jezike in doktoriral iz slavistike. V letih 1945 - 47 sem poučeval slovenščino in latinščino na slovenski gimnaziji v Trstu. V dušnem pastirstvu sem bil do leta 1958. V Vipavi sem že petintrideseto leto.

Kaj bi lahko povedali o začetkih semenišča?

Začetki našega semenišča so bili res skromni. Po drugi svetovni vojni je malo semenišče v Gorici pripadlo Italiji. Klasično gimnazijo v Šentvidu pa je naša komunistična oblast spremenila v vojašnico, tako da ni bilo nikjer v Sloveniji malega semenišča za pripravo bodočih duhovnikov. Zato se je g. Mihael Toroš, goriški apostolski administrator, leta 1952 odločil, da ustanovi Slovensko malo semenišče v Vipavi. Tu je bil najprej pet let samo internat in dijaki so hodili na višjo gimnazijo v Ajdovščino, državno šolo, ki pa so jo po petih letih ukinili. Tedaj je g. Mihael Toroš napravil pogumno potezo, tako da je tu, v malem semenišču, ustanovil tudi takozvano Srednjo versko šolo, štiri višje razrede klasične gimnazije. To je bila seveda privatna šola, država je ni priznavala, ampak samo tolerirala - prenašala, zraven pa je skrbno nadzorovala tako vodstvo semenišča, vzgojitelje, profesorje, pa tudi dijake. Našli smo na treh krajih prisluškovalne naprave, poleg tega pa so dijake pred vojaško službo klicali na zasliševanje, kako je v semenišču. Kot prvi rektor semenišča, internata in potem tudi prvi ravnatelj Srednje verske šole je bil takratni dekan gospod Ignacij Breitenberger, ki je ponudil svoje župnišče v Vipavi za Malo semenišče. Prefekt fantov pa je bil g. France Kralj. Tako je bilo do prvega septembra 1958, ko sem bil po odloku takratnega apostolskega administratorja imenovan za ravnatelja Srednje verske šole ter za profesorja slovenščine in latinščine. Tako se je vodstvo delilo v dve polovici: eno je bilo vzgojno in hišno vodstvo ter ekonomat, ki ga je imel g. dekan, šolske zadeve pa sem za trinajst let prevzel jaz. V prvem in drugem razredu smo imeli tedaj skupaj enajst dijakov. Vse je bilo resnično primitivno: ni bilo ne kabinetov, ne šolskih učbenikov, ni bilo knjižnice, ne knjig. Takrat sem kupil prvih štirideset knjig slovenskih klasikov in naročili smo

se na Kondorja. Tako so začele prihajati prve knjige in tekom let se je potom raznih dobrotnikov in zapuščin duhovnikov nabrala velika knjižnica, kot jo imamo sedaj v naši hiši. Za učitelje so bili imenovani kar sosednji župniki, ki so bili brez posebne kvalifikacije. Sam sem prevzel štiri predmete hkrati: slovenščino, latinščino, glasbeno vzgojo in likovno umetnost. Začetki so bili torej zares težki, fantje so bili zelo dovtetni, ubogljivi in šola je stekla. Zlasti glede učbenikov sem imel velike težave. Za tri predmete sem moral sproti sestavljati program, snov sam pretipkati in potem razdeliti dijakom. To je zahtevalo veliko truda in časa.

Skozi trinajst let sem kot ravnatelj skrbel za redn pouk vseh predmetov po programu višje klasične gimnazije. Ne pozabite, da je bila poleg latinščine v vseh štirih letih obvezna tudi grščina. Moral sem nadomeščati razne obolele predavatelje, skrbeti za učbenike, pripravljati šolske konference, izpite, maturo, voditi šolske ekskurzije, obiske kulturnih prireditvev pa še majniški izlet in šolske proslave. Poleg vsega tega dela pa sem vedno pomagal v dušnem pastirstvu. Ob nedeljah sem hodil v Podkraj, v Šmihel, Lozice in eno leto sem upravljal tudi župnijo Slap. Treba je bilo preskrbeti tudi za usposabljanje naših predavateljev. Tako se je na ljubljansko univerzo vpisal najprej g. France Kralj, nato Otmar Črnilogar, Franc Pivk, Ivan Albrecht, Branko Melink, itd. Od drugod smo dobili za profesorja matematike Ravterja Aleksandra iz Maribora, iz Ljubljane sta k nam prišla dva: g. Mežan Adolf za slovenščino in nemščino ter g. Pavel Sporn za matematiko, fiziko in kemijo. Angleščino je dokončno prevzel Janez Zupet in profesorica Vesna Jelen, ki še sedaj poučuje. Ker so se torej pripravili novi profesorji, sem jaz prevzel nemščino pozneje pa francoščino, toda še vedno so mi ostali štirje predmeti. Poleg

tega pa je bil moj konjiček poučevanje petja. V semenišču sem imel trikrat tedensko vaje za pevski zbor, tako da smo se naučili v enem letu 74 pesmi, od teh polovica cerkvenih, pol pa narodnih. Fantje so z veseljem hodili k vajam, tako smo v njih zbudili ljubezen in veselje do slovenskega petja in glasbe sploh.

Glede drugih težav smo imeli prostorsko stisko, ki so jo urejevali drugi. Namreč že leta 59 sem po naročilu g. Toroša odšel k ljubljanskemu škofu A. Vovku in v Maribor k škofu M. Držičniku, da sta tudi onadva poslala semeniščnike v Vipavo, tako da je bilo Vipavsko semenišče osrednje za vso Slovenijo. Tako je število hitro naraslo na 91 fantov in imeli smo težave s prostorom, ker smo imeli samo eno poslopje. Zato so nasledniki g. Breitenbergerja poskrbeli za razširitev semenišča. Tako je drugi rektor, g. dekan Brunoslav Podobnik, ki je bil rektor deset let, odkupil tako zvani stari farovž, ga podrl in zgradil novo stavbo za potrebe Malega semenišča. Po njegovi smrti je njegovo delo dokončal g. France Kralj, nato pa še g. Vetrin in g. Podbersič.

Zanimiva je tudi usoda kapele. Najprej je bila kar v enem od razredov, nato smo jo zaradi velikega števila fantov prenesli v klet. Ko smo po zaslugi g. Jožka Berceta, sedanjega župnika v Vrhpolju, začeli čistiti klet, nam je občina prepovedala, češ da je treba poskrbeti za varnost. Ko pa je prišla komisija arhitektov iz Ljubljane in so videli našo stavbo, so rekli: "Ta stavba bo stala še tisoč let!" Tako so dovolili predelavo kleti v kapelo, kjer je bila več let. Ko so obnovili drugo stavbo, so tja prenesli kuhinjo, obednico in novo kapelo, kot je še danes. Nadaljnja nagajanja komunističnih oblasti: Leta 1961 so naložili semenišču 501 000 dinarjev davkov, v sedanji vrednosti 5 milijonov SIT. Vač let je vojaška oblast kar sredi

šolskega leta klicala mnoge fante v vojaško službo. Treba je bilo na hitro napraviti razredne izpite in celo maturo, da fantje niso izgubili leta.

Glede šole lahko omenim še tole, da je leta 1973 g. škof Jenko ukinil grščino, češ da so dijaki preobremenjeni. Morali smo se tudi prilagoditi programu usmerjenega izobraževanja. In da bi fantom, ki niso šli v bogoslovje, omogočili nadaljni študij, so po končanem prvem in drugem letniku šli k izpitu na razne ljubljanske gimnazije. Tako je bilo do pred dvema letoma, ko so nastale nove razmere.

Vloga semenišča skozi čas?

Vloga semenišča je zelo zanimiva. Tridentinski koncil je pred dobrimi 400 leti ustanovil mala in bogoslovna semenišča, ki so bila namenjena vzgoji bodočih duhovnikov. Skozi vsa ta leta so ta izvršila veliko pozitivno nalogo. Pripravila so namreč na milijone duhovnikov po vsem svetu. Sedaj so se časi spremenili. V našem stoletju so se množile pritožbe, da so fantje v semeniščih preveč zaprti zato zahteve po odprtem tipu semenišča. Nekateri so bili celo mnenja da so mala semenišča nepotrebna. Moje mnenje je, dokler ni druge boljše ustanove, ki bi skrbela za vzgojo duhovniških kandidatov, naj semenišča ostanejo, morajo se pa prilagoditi novim razmeram. Tudi naše semenišče se je iz zaprtega spremenilo v odprti tip. Po padcu komunizma je v novih razmerah doživelo velike spremembe. Dobili smo državno priznanje naše šole, spremenilo se je tudi ime. Iz Srednje verske šole se je preimenovala v Škofijsko gimnazijo Vipava. Poleg semeniščnikov, ki imajo tu internat in šolo, prihajajo sem tudi fantje in dekleta od zunaj. G. ravnatelj ima ogromno dela in zasluži vso pohvalo in priznanje.

fantje in dekleta od zunaj. G. ravnatelj ima ogromno dela in zasluži vso pohvalo in priznanje.

Kaj bi lahko povedali o fantih, ki so šli skozi semenišče?

O fantih, ki so šli do sedaj skozi naše semenišče, bi rekel tole: Pri nas je maturiralo nekaj čez petsto dijakov. od teh jih je šlo približno polovico v bogoslovje in so postali duhovniki. Ostali pa so se na različne načine znašli in si uredili življenjski položaj. Tisti, ki so duhovniki, so vsi dobri, požrtvovalni dušni pastirji, ki delajo čast našemu semenišču in Cerkvi na Slovenskem. Od teh pa so se nekateri dvignili nad povprečje. Najprej bi omenil štiri misijonarje: Silvo Česnik, Kosmač Janko, ki sta šla na Madagaskar ter brata Ivan in Pavle Bajc, ki sta na Slonokoščeni obali. Avgustin Ipavec je profesor glasbe, skladatelj oratorijev in kantat ter dirigent na Dunaju, pri Družini sta urednika dva naša bivša gojenca: Drago Klemenčič in sedaj Janez Gril. Pri Ognjišču imamo urednika Silvestra Čuka in Boža Rustja. Na škofiji delujeta Lojze Milharšič in Renato Podbersič. Profesorji na teološki fakulteti so: Jože Krašovec, Janez Juhant, Anton Mlinar, Ciril Sorč, Tone Štrukelj, Jurij Bizjak, Ivan Likar in Franc Šuštar, ki je rektor ljubljanskega bogoslovja. Duhovniki v zdomstvu so: Tone Štekl na Dunaju, Jože Bucik, Bogdan Saksida, Janez Pucelj, vsi trije v Nemčiji, Jože Kamin v Franciji, Alojz Oberstar, ki je postal rektor semenišča v Varšavi.

Kaj mislite o sedanji Škofljski gimnaziji?

Vesel sem, da je naša šola enakopravna drugim. Tega razvoja sem vesel iz dveh razlogov: Ker se je učiteljski zbor

razširil s novimi kvalificiranimi profesorji in profesoricami, tako da smo profesorji duhovniki ostali v manjšini. Prav je tako.

Novo je tudi sožitje med učenkami in učenci, semeniščniki, saj to pospešuje naravni razvoj in rast mladostnikov. Namen naše šole je torej izobraževati in vzgajati nove duhovniške poklice, pa tudi zavestne katoliške laike, izobražence, ki bodo izpovedovali krščanski svetovni nazor v slovenski družbi.

Kaj bi iz svojih bogatih življenjskih izkušenj povedali tem mladim?

Našo gimnazijo bo reševala samo kvaliteta, to se pravi: temeljita šolska izobrazba, znanje in pa poglobljena duhovnost. Za to pa je potrebno vsakdanje resno delo in poslušnost profesorjem. Ob koncu bi vam povedal tudi star ruski pregovor: "Samo hoteti je treba, pa postaneš car." Tako lahko tudi vi postanete dobri duhovniki, dobri laiki, žlahtni značaji ter dobri kristjani.

Zahvaljujemo se vam za ta pogovor in upamo, da bo ves vaš trud obrodil še bogate sadove.

, Iskre'

Pomagaj mi

Pomagaj mi,
kajti brez tebe,
ki si moj prijatelj,
ne morem,
nimam pravega upanja,
prave vere,
prave ljubezni.
Ti si, ki mi lahko pomagaš vse to odkopati.
Odkopati izpod vsega slabega,
vsega, ki duši,
oklepa,
razdira.
Pomagaj mi priti do teh zakladov,
s katerimi bom znal
ljubiti,
ljubiti tebe,
ki si mi pomagal,
ljubiti prijatelje,
ki so mi všeč
in prijatelje, ki me zahrbtno opravljajo.
Ljubiti in ne zahtevati plačila.
Ljubiti s pravo ljubeznijo.

Andju

Hrepenenje

Hrepenim,
pa še sam ne vem po čem,
mogoče po ljubezni božji.

Mogoče po bogastvih lepih,
ali po svobodi pravi,
saj še sam ne vem, kaj hočem.

Kaj pa če ljubezni prave si želim?
Kje naj jo dobim?
Tako čisto, kakor ti jo more dati
le ljubeča mati.

A kaj če res,
želim si le svobode prave,
ki napaja naj se v Bogu,
da dobili bi jo drugi.

Bogdan

Svet brez srca

Spominjam se:
tisti dan je bil lep.
On pa je šel mimo mene.
Ni me pogledal.
Oči so motno zrle v prazno.

"Pijanec," pravijo ljudje,
a ni nikogar, ki bi ponudil roko.

Kdo je človek?
...sram me je...

Živeti

Oblaki, bled sij lune in temni, visoki topoli. Luči avtomobilov
slepijo Počasi me že začenja zebsti. No, končno.

"Lahko do Vipave?"

"Ja, kar noter."

Dolgolasi frajer s punco. Na ušesa mi udari glasba. Močni
zvočniki. Prvič lahko poslušam tako glasen heavy metall. Ob
oglušujočih zvokih bobnov in električne kitare razberem del besedila:
"Get away from you..." Kako zažari cigareta, ki jo vržeš skozi
okno...

Vipava.

"Ustavim tu?"

"Ja, kar. Hvala. Živjo!"

Plakat pred marketom:

SUPER ŽUR
OZELJAN
SOBOTA, 3. OKTOBER

...

Je to življenje mladih?

Tomaz

Moja prva noč v zavodu

V zavod sem prišla prvič, ko sem bila stara pet let in pol. Hodila sem v malo šolo. Dobro se še spomnim, da smo večerjali polento in mleko. Ker pa tega nisem marala, sem šla lačna spat. Varuhinja nas je odpeljala v spalnico. Nisem se še znala sleči, zato mi je varuhinja pomagala. Tudi umila me je in me odpeljala v posteljo. Pogrešala sem svojo igračko-opico, ki je doma vedno spala pri meni. Kmalu so vse deklice v spalnici zaspale. Jaz pa nisem mogla. Sedela sem na postelji in poslušala hrup avtomobilov z ulice. Mislila sem na mamo in atija. Rada bi šla domov. Pozno ponoči sem vsa utrujena zaspala.

I R E N A

"Dober dan!"

Sonce z neba se gorko smeji. Naša skupina pohajkuje na Ljubljanskem gradu. Beton na levi in beton na desni, pa še marmorna stezica po sredi. Sonce sveti in bela stezica se še bolj in še lepše svetlika. Bunde in plašči ležijo po klopeh. Otroci se razposajeno veselijo. Jaz, radovedna kakor drobna miška, brskam naokrog, po beli stezici ... kot črti vodnici, tekam sem ter tja. V daljavi zaslišim ropot - otroški voziček - in sklenem, tekla bom nazaj in ko pripelje voziček do mene, bom rekla: "Dober dan."

V eni sapi pritečem. Na stezici za hipec stojim in se kot blisk zavrtim. Voziček pripelje. Za korak se nazaj pomaknem in vzkliknem: "Dober dan!"

Voziček odpelje, jaz pa tekam po beli marmorni stezici gor in dol in vsakomur, ki ga slišim hoditi, voščim: "Dober dan!"

Prvi vtisi o vipavski gimnaziji

1. septembra sem prestopila šolski prag srednje šole in sicer v Vipavi na Škofijski gimnaziji. Za to šolo sem se poleg osebnih razlogov odločila tudi zato, ker sem "preslišala" veliko priporočil in nasvetov, predvsem s strani staršev naj se prijavim za vpis. Pa tudi sama sem si na tiho želela nadaljevati svoje izobraževanje na tej gimnaziji. Veliko sem namreč slišala o dobrih odnosih med profesorji in učenci. Poleg tega me je tudi spremljala misel, da bom s te šole več "odnesla", kot s kake druge.

Moje odločanje za srednjo šolo je bilo namreč zelo težko. Izbirala sem med družboslovno gimnazijo v Novi Gorici in Škofijsko gimnazijo. Že na informativnih dnevih pa sem lahko opazila veliko razliko med gimnazijama.

Torej... odločitev je padla in sedaj sem tu. Kljub zgodnjemu vstajanju in kar poznemu vračanju domov, kljub težavam na avtobusih, mi ni še prav nič žal, da sem tu, kjer sem. In skoraj prepričana sem, da mi tudi ne bo. Čeprav bi se, ko pridem iz šole najraje vrgla na posteljo in zaspala, se vseeno usedem in "pretipam" zvezke. Vseh predmetov seveda ne "obožujem", vendar se jih bom morala vseeno naučiti.

Najbolj so mi na naši šoli všeč odnosi; tako med profesorji in učenci, kot med nami, učenci in sošolci. Tudi s semenišniki smo v dobrih odnosih.

Veliko prijateljev, ki obiskujejo šole v N. Gorici, Kopru, Tolminu, Ljubljani, Izoli... mi je pripovedovalo o odnosih med učenci višjih letnikov in t.i. "fazani". Ti so na njihovih šolah grozni, da ne rečem celo primitivni. Prvošolce skoraj dobesedno mučijo. Tega v Vipavi ni. Seveda priznam, da

sem bila pošteno presenečena in tudi premočena, ko so nas med "slikanjem" polili z vodo. Sicer pa smo prišli domov večinoma suhi; seveda ne vsi, ker sploh nismo bili vsi mokri. Sedaj smo "krščeni" in upam, da takih in podobnih problemčkov ne bomo več imeli. Sicer pa se ni nihče prehladil. Za to so pa "krivi" učenci višjih letnikov in g. ravnatelj in seveda našrazrednik, g. Stanko. Vsem lepa hvala.

Tudi brez takih presenečenj gre 6. oziroma 7. ura mimo, kot bi mignil. Šele, ko stopimo na šolsko dvorišče, se zavemo, da je šole za tisti dan konec. In da se vidimo naslednji dan.

In ker sem spisu dala naslov "Prvi vtisi o Vipavski gimnaziji", naj jih po vseh stranpoteh v tem sestavku vseeno opišem v enem samem stavku: te šole ne bi zamenjala za vse na svetu. In zato si želim, da bi bila tu uspešna.

Obisk dveh misijonarjev

Proti koncu lanskega šolskega leta sta nas v semenišču obiskala dva misijonarja gospod Janez Krmelj z Madagaskarja in gospod Pavle Bajec s Slonokoščene obale. Ker sta nas obiskala eden za drugim, smo lahko primerjali njuno povsem različno misijonsko delo.

Gospod Janez Krmelj deluje v popolnoma nerazvitem svetu. Temu primerna je tudi njegova naloga, ki ni samo pokristjanjevanje ljudi, ampak tudi skrb za njihov napredek. Treba jim je zagotoviti osnovne življenske pogoje. Mnogi bi se temu početju danes čudili, češ da je naloga duhovnika - misijonarja pokristjanjevanje in krščevanje. Vendar pa tuj človek ne more čez noč spremeniti človekove običaje in vero, zato je treba začeti postopno. Najprej si je treba pridobiti naklonjenost ljudi, to pa je z dobrimi deli. Le z dobroto se lahko ljudem približamo, da nam zaupajo. Ko jim ustvarimo osnovne življenske pogoje, se poleg pomoči lahko lotimo tudi pokristjanjevanja. Pri tem delu pa ne smemo meriti časa v dnevih ali mesecih, temveč v letih. To pa zato, ker so ti ljudje zelo zakoreninjeni v veri in v običajih svojih prednikov. In prav običaji so ponavadi tudi največja ovira, zato je zares potrebna Božja milost in pomoč misijonarjem pri njihovem delu.

Gospod Pavle Bajec pa se na Slonokoščeni obali ukvarja s povsem drugimi problemi. Deluje v najbolj razviti državi tega dela Afrike. Poleg skrbi za človeka je njegovo glavno delo pokristjanjevanje. V razvitih dežlah, kjer so že premagali stopnjo nerazvitosti pa ima misijonar probleme z vdori drugih ver (islam, protestantizem...). Torej mora ohranjati in poglobljati vero kristjanov in pridobivati nove. Graditi je

treba šole, skrbeti za brezdomce in brezposeln ki jih je zaradi naglega napredka izredno veliko.

Če torej primerjamo delo obeh misijonarjev, imata popolnoma različno delo in naloge. Daljnoročno gledano pa je cilj enak: čim več ljudi pripraviti za večno življenje.

Tokrat mi pošiljamo misijonarje v tuje dežele, kmalu pa bodo misijonarji tujih dežel začeli hoditi k nam, saj je resnična misel nekega patra: "Preveč si želim v Evropo, kjer tehnični napredek in blagostanje jemljeta človeku osnovne vrednote."

Peter

Vzornik mladih

Da, bil je res pravi vzor. Mladič, ki je bil kot svetla luč med množico. Svetnik, ki ga eni bolj, drugi malo manj, poznamo.

Njegovo ime je Peter Jurij Frasatti. Papež Janez Pavel II ga je pred kratkim proglasil za svetnika - vzornika mladih.

Tišina. Smrt. Na smrtni postelji leži, ves tih in blažen. Smehlja se. Nasmeh je ostal na njegovih ustnicah. Ves srečen se je odpravil na pot, na pot k Bogu.

Peter Jurij Frasatti se je rodil v Torinu 1901. Rastel je v odlični družini. Njegov oče, urednik časopisa, je bil ena pomembnejših oseb javnega življenja. Vendar je Peter sklenil, da ne bo šel po njegovi poti. Odločil se je, da bo iz svojega življenja naredil nekaj lepega, nekaj pred Bogom vrednega. Njegovo življenje je bilo ena sama goreča sveča, sveča, ki je gorela za druge. Gorela je za vse uboge, za vse reveže, za vse trpeče in za vse bolne. Tako srečen je bil, ko je pomagal tem ljudem. Ubogim in zavrženim iz človeške družbe. Kako rad se je družil s temi ubogimi družinami!

Ni ga motila zatohlost in tema revnih podstrešij - stanovanj ubogih. Prenekateri večer je preživel v njih. Prijatelji so ga spraševali, kako lahko biva v teh umazanih in zatohlih prostorih. Peter jim odgovarja: "V vsakem revežu, v vsakem bolniku vidim luč - Jezusa. Tako mi ni nič težko narediti."

Bil je trdna opora vsem bolnikom. Hodil je po bolnišnici, jih opogumljal, pa čeprav jih ni poznal. Prijazen nasmeh, ohrabrujoča beseda, izrečena z apostolsko strastjo, krepak stisk roke. To je bilo njegovo zdravilo, ki ga je vsem ne-sebično razdajal. Sam je rekel: "Naše zdravje služi temu, da

koristi tistim, ki ga nimajo. Če s svojim zdravjem ne koristimo drugim, izdamo božji dar.'

Nekateri se bodo spraševali, od kod temu mladeniču taka moč, da lahko na avtobusu bere Sveto pismo, da lahko na ulici moli rožni venec, da sploh lahko tako živi? Vsak dan je imel sestanek. Sestanek z Jezusom pred tabernakljem, pri svetem obhajilu. To je odgovor. V tem je Peter črpal moč. Tega sestanka - obhajila - nikakor ni maral zamuditi. Vsak dan se je trudil, da je na sestanek privabil čim več prijateljev. O obhajilu je rekel: 'Jezus me zjutraj obišče z obhajilom. Jaz mu vrnem na ubog način. Tako, da skrbim za uboge.' Tako je delal vsak dan. Na ta 'ubog način' je vsak dan vračal Jezusu, od jutra pa do poznih večernih ur.

Vendar je sveča počasi dogorevala. Zmanjkovalo je voska. Prišel je virus neozdravljive bolezni, ki je Petra Jurija prikoval na posteljo. Bližal se je konec. Konec? Ne! To je bil šele začetek. Smrt je bila za Petra šele začetek. Sveča je ugasnila. Peter Jurij Frasatti je izdihnil. Na ustnicah pa je ostal nasmeh. Nasmeh, ki kaže na njegovo-čudovito življenje.

Sobota, 4. junij 1925. Pogreb. Nepopisna množica ljudi. Več tisoč jih je. Več tisoč hvaležnih ljudi, ki so šele zdaj ugotovili, kdo je bil njihov dobrotnik. Peter je bil kot narcisa v puščavi. Sam, osamljen. Sam med vrstniki, sam med tistimi tujimi ljudmi. Imel je le Jezusa in tiste uboge reveže. Nikogar ni bilo, ki bi mu pomagal.

Pa čeprav sam, je Jezusu služil vdano, ponižno. Z nasmehom na ustnicah je stopilk veliki Luči - Bogu.

Sony'a Rosa

Kredarica

Da ali ne. Kaj? Iti na Kredarico k blagoslovu nove kapelice. Tri dni obotavljanja in končno odločitev: grem.

Po vseh mukah v avtobusu od 4 do 5.30 h, ko smo končno le prišli v Vrata, smo začeli dolgotrajno hojo na Kredarico. Pred nami že cela procesija ljudi - starih in mladih. Nekaj tisoč Slovencev ima isti cilj - kar se zgodi le malokrat. Vsi gremo k blagoslovu, ne k proslavi. Šli smo, ker smo hoteli popraviti krivico, ki se je zgodila ob podrtju prve Aljaževe kapelice. S svojo navzočnostjo (preko 5000 ljudi) smo hoteli izraziti željo: "Nikoli več takšnega brezumja." Zdelo se nam je lepo, da med nami ni bilo "podiralcev" Aljaževe kapelice. Zbrani smo bili ljudje, ki se ne bojimo pokazati svojega prepričanja, da smo kristjani in Slovenci.

Nobena gora sveta še ni doživela kaj tako veličastnega. Triglav s Kredarico je naša največja katedrala, ki stoji že na milijone let, je povedal dr. Buser v pozdravnem govoru. In kdo nas je zbral tu gori? Bog Stvarnik, ki je nam, Slovincem, dal to prekrasno goro. Ob pesmi, ki je donela in odmevala v triglavskem pogorju v čast in zahvalo Bogu, Materi božji in narodu, se je marsikomu izmed nas potočila solza.

Trud ni bil zaman. Vdušje in dogodek na Kredarici človek ne more opisati, a si ga za vedno zapomni.

Hoja nazaj je bila zelo mučna. Huda vročina, celo pot zastoji, sonce je žgalo, človek pa brez pijače. Muke žeje je treba za nekaj darovati, sem slišal od nekje. "Jaz vem, zakaj," sem si rekel in bil kasneje tudi uslišan. Po petih urah hoje končno

avtobus. Še na tem je bilo treba stati. O, Bog, pomagaj. Bil si z nami ves dan. Hvala za lepo vreme in da se nikomur ni nič zgodilo.

Stalo me je znoja, sem pa le prišel gor in dol.

Robert

Bistriški Risi v Grivčah

Bistriški Risi (skavti) smo se odločili, da bomo v začetku avgusta organizirali tabor. V vsem smo bili skladni, le prostora, kamor bi šli, nismo mogli določiti. Dobivali smo različne predloge in na koncu smo se odločili, da gremo v Grivče, od koder je naš duhovni voditelj. Dva tedna pred našim odhodom smo začeli zbirati material, ki smo ga potrebovali. Načrte smo pripravljali skupaj z ankaranskimi skavti. Vsa oprema je bila na kupu in v ponedeljek 3. avgusta smo se odpravili na pot z avtobusom, ki je bil poln že samo zaradi naših nahrbtnikov. Že navsezgodaj smo bili polni energije in po avtobusu je odmevala naša pesem. V Ajdovščini je bila naša zadnja postaja. Odpravili smo se peš proti našemu cilju. Sonce je pričelo pripekati, da smo bili vsi mokri od znoja. Vzpenjali smo se v hrib nad Grivčami, kjer naj bi bila naša jasa. Zmučeni pod bremenami naših nahrbtnikov smo se ulegli po travi in čakali na prihod avtomobila s šotori. Začela se je akcija. Znosili smo šotore od zadnje hiše v vasi do jase, kjer naj bi šotorili. Ti so bili kmalu postavljeni, probleme smo imeli edino pri kopanju lukenj za shrambo in sanitarije. Proti večeru smo bili že vsi utrujeni in smo bili pripravljene samo na spanje. Le straža je morala ostati budna. Straža je potekala tako, da sta po dva sta stražila po dve uri. Prvo noč sem bil na straži od štirih pa do šestih. V tem času se je tudi začel delati dan. Ti dve uri sta kar hitro minili. V tem času sva morala s stražarjem Simonom pogreti mleko in narezati kruh. Ob šestih sva že zbudila našga voditelja Mateja, ki je s svojim "Gargamelom" (pščalko) zbudil ostale skavte. Po pisku so se iz šotorov pojavile glave, na katerih se je videl

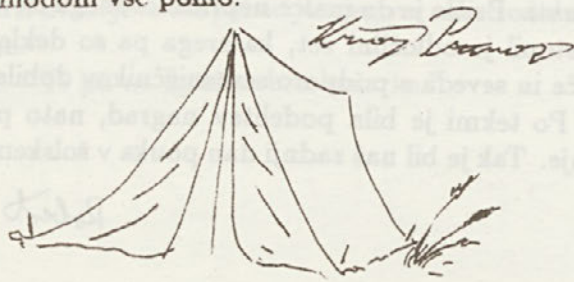

zaspan obraz. Prva stvar je bila telovadba, šele nato umivanje v mrzlem potoku. Po zajtrku smo morali obleči skavtske uniforme, ker je sledilo dviganje zastave, zraven pa smo peli skavtsko pesem. Čez dan pa se je dogajalo vse mogoče. Nekateri so pripravljali drva za taborni ogenj, drugi so poležavali ali se zabavali, tretji pa so pripravljali obede. Hrana je bila pripravljena prav po skavtsko; včasih je manjkala sol, drugič je bilo premalo zabeljeno, včasih pa se je kaj prismodilo. Večina je jedla vse, bile so pa tudi izjeme, ki jim kakšna stvar ni ugajala. Na primer, ena skavtinja ni marala čebule. Ničesar, kar je bilo narejeno z njo, ni hotela poskusiti. Zato je tudi dobila ime "Čebula".

Proti večeru smo se zbrali okrog ognja, kakšno zapeli, zaigrali skeč ali pa povedali kakšen vic. Ob desetih pa se je začelo spanje, le straža je pazila na ogenj. Ponoči smo imeli tudi različne obiskovalce: od lisic pa do drugih skavtov, ki so nas napadli in pustili sporočilo, da je straža zaspala. Napadalca sta dobila svojo porcijo, saj sta bila mokra kakor cucka. Na taboru pa nas je spremljala tudi duhovna misel. Vsak dan smo imeli mašo. Blizu tabora smo postavili oltar.

Ob povratku domov pa je bilo najbolj zanimivo to, da smo bili v avtobusu iz Ajdovščine proti Postojni skavti in vojaki, ki so se vračali v kasarno.

Čez nekaj časa je pripotoval glas iz Grivč, kako da se domačini čudijo, da so vsi klopi izginili, ker jih je bilo baje pred našim prihodom vse polno.

Tekma leta

"Tekma leta", "poslednji obračun" itd., vse to je viselo na oglasni deski in nas opozarjalo na tekmo v odbojki in košarki med profesorji in dijaki naše šole.

Oglas se je pojavil na dan zadnje redovalne konference, ko so nas profesorji 'obdelovali' v zbornici, mi pa smo jim zato napovedali dvoboj. Nismo jim napovedali kakšne vojne ali fizičnega obračuna, ampak malo za šalo malo za res tekmo v košarki in odbojki. Fantje smo igrali košarko proti profesorjem. Za to tekmo smo seveda sestavili najboljšo ekipo, tako da profesorji praktično niso imeli šans. Vendar bi lahko prišlo do presenečnja, zato si je bilo treba zmagati šele prigrati.

Zaradi velike vročine nam pred tekmo ni bilo treba tekati in telovaditi, saj smo bili že dovolj ogreti. Začetek je bil zelo napet in razburljiv. Vsaka ekipa je imela svoje navijače. V začetku žoga kar ni hotela skozi obroč, naposled pa se je le 'odprlo' - nam sicer bolj kot njim. Seveda smo zmagali mi. Rezultat je bil 52 : 23.

Po osvežilni pijači se je prizorišče dogajanja preselilo na sosednje, odbojgarsko igrišče. Tam so dekleta igrala odbojko proti profesoricam z moško pomočjo, ker je bilo profesoric premalo. Vzdušje je bilo še bolj napeto kot pri košarki, saj sta bili ekipi bolj enakovredni. V začetku so dekleta zlahka dobila set, vendar so se jim nasprotniki začeli dokaj dobro upirati. Prišlo je do malce nepričakovanega izenačenja v setih. Nastopil je odločilni set, katerega pa so dekleta, s kančkom sreče in seveda s podporo semeniščnikov dobile.

Po tekmi je bila podelitev nagrad, nato pa še fotografiranje. Tak je bil naš zadnji dan pouka v šolskem letu 1991/92.

Robert Kravna

Vesele strani

PROFESOR (vpraša učenca): "Ali bi prišel na moj pogreb, če bi umrl?"

UČENEC: "Z veseljem, gospod profesor!"

"Ali sploh poznate Sveto pismo?" je vprašal izobraženec vipavskega semeniščnika. Med tem mu je primazal gorko klofuto in dodal:

"Matej, 5. poglavje, 30. vrstica." Kajti tam je pisano: "Če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo."

Semeniščnik odgovori: "Ne, ampak poznam odlomek iz Lukovega evangelija, 6. poglavje, 38. vrstica," in mu eno pošteno primaze. Pri tem pa citira: "S kakršno mero merite, s takšno se vam bo odmerilo."

Srečata se semeniščnik in svobobni umetnik, ki razkazuje svojo sliko.

"Kaj misliš o tej sliki?" vpraša semeniščnika.

Ta odgovori:

"Figuralna simetrija, ki dominira nad abstraktno izraženem ozadju, eminentno vpliva na kontrastiranje toplo hladne dispozicije mimetičnosti, ekvivalence nature. Slika vzbuja občutek senilne odtujenosti avtorjeve eksplikacije njegove emocionalno degradirane psihe."

Umetnik odvrne: "Ti pa ne igraš dobro košarke."

Med študijem je 'fajn' debata,
Al' kaj ko kmalu čas je za večerjo,
Tu pa tam po dva kramljata,
U vsaki vrsti pa širino pulta 'merjo'.
Redki so tisti, ki se učijo,
A ob zgledu drugih to kmalu opustijo.
Ne malo je smeha, če ne že režanja,
To pa nekatere zbudi iz spanja.
In tako je konec študijskega 'garanja'.

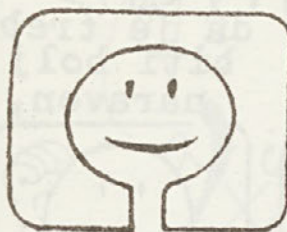
Intelegco našega razreda,
Vsebuje vso njegova 'skleda'.
A na njegovi glavi je pričeska,
Navdušila ga zanjo je - burleska.

Je maskota naš'ga classa,
U resnici pravi 'dasa'.
Rad ima harmonij, poje
In pri telovadbi stoje.
Joj, ušel nam je v meniške kore.

Rad gre v tolminske hribe,
Ondi pláši gorske cibe.
Možat nastop je le slepilo,
A v sebi skriva dušo milo.
No, mogoče se odločil bo za kartuzijansko oblačilo.

FRANČIŠKOV PRIJATELJ

X/2 (84) 1992/93

Povej,

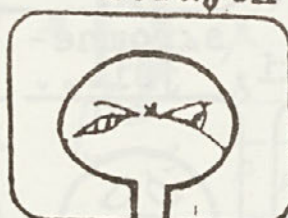
ali nisi
utrujen

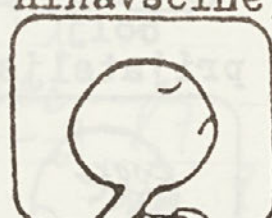
od
hinavščine,

egoizma,

zavisti

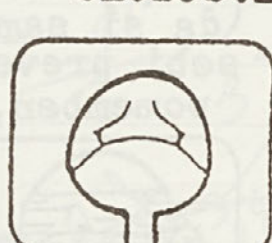
in oholosti?

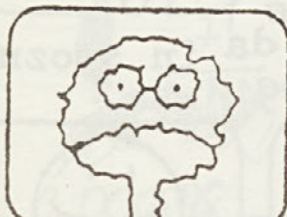
Ali nimaš že
zadosti

skrbi,

žalosti,

nevroz,

stresov

in praznine?

Ali ne misliš,
da je

nekaj
narobe,

da je treba
biti bolj
naraven,

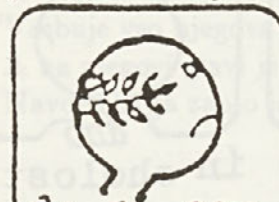
bolj
prijateljski,

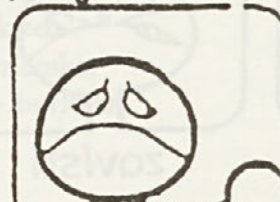
skromne-
jši...

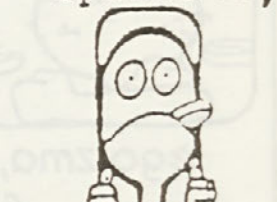
In da je
edini problem
spoznati,

da si sam
sebi preveč
pomemben,

da živiš med
stvarmi,

ki te
omejujejo,

zasleplju-
jejo

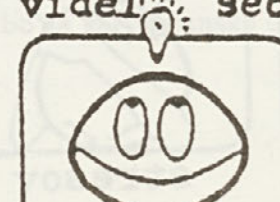
in ki ti ne
dovoljujejo da
bi videl sebe

in spoznal,

da mir

in znanje

ležita
znotraj tebe!

MEH MATEMATIKO VSI PRIDNO USTVARJAMO...
 (12SEK 12 DIJAKOVEGA ZVEZKA)

$$\left(\sqrt[4]{x^3} + \sqrt[3]{x} \right)^{10} =$$

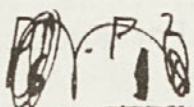
KOMBINACIJ

a) celi števili so racionalni deli!

(25) = ~~15 · 24 · 23 · 22 · 21 · 20 · 19 · 18 · 17 · 16 · 15~~ / ~~1 · 2 · 3 · 4 · 5 · 6 · 7 · 8 · 9 · 10~~ racionalni del

$$\binom{10}{4}$$

$$x^3 \cdot x^2$$

$$\frac{b \cdot b \cdot b \cdot b}{A \cdot A}$$

$$9! \cdot 8 \cdot 7$$

II. STODJI

40

$$3! \cdot 4!$$

MINSKI

0, 1, 2, 3, 4, 5

5.

0,00000

6 mesecov ne
 gorjimo s tabo,
 per mi cecras.

25
 41!
 10 zvezte 100

Kazalo

UREDNIKOVA BESEDA	1
V LETU POSVETITVE MARIJI	2
NE BOJMO SE BITI SVETNIKI	5
KDO BO VRNIL OTROKOM NASMEH	9
MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE NA BREZJAH .	11
STIČNA '92	14
ČUDOVITI TEDEN	15
PARAY-LE-MONIAL	17
SREČANJE Z GIBANJEM PRIZADETIH: VERA IN LUČ ...	20
DOŽIVETJE, KI JE OBLIKOVALO, SPREMEMILO MOJ ODNOS DO ŽIVLJENJA IN LJUDI	22
INTERVJU Z GOSPODOM DR. ANTONOM POŽARJEM ...	29
POMAGAJ MI	30
HREPENENJE	31
SVET BREZ SRCA	32
ŽIVETI	33
MOJA PRVA NOČ V ZAVODU	34
"DOBER DAN!"	35
PRVI VTISI O VIPAVSKI GIMNAZIJI	36
OBISK DVEH MISIJONARJEV	38
VZORNIK MLADIH	40
KREDARICA	42
BISTRŠKI RISI V GRIVČAH	44
TEKMA LETA	46
VESELE STRANI	47
KAZALO	52

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Iskre

25. jubilejno leto

1. številka

Kristus Kralj - 22. 11. 1992

- Ureja in izdaja *4. letnik*
- Mentor *prof. Branko Melink*
- Tisk *Verhovec Beethovnova 11,
Ljubljana*

Iskre se vzdržujejo s prostovoljnimi prispevki. Bog povrni!

Naslov:

Iskre

Slovensko malo semenišče

Grabrijanova 19

65271 Vipava

Slovenija

Ne
SKRE

Inv.št.

19120

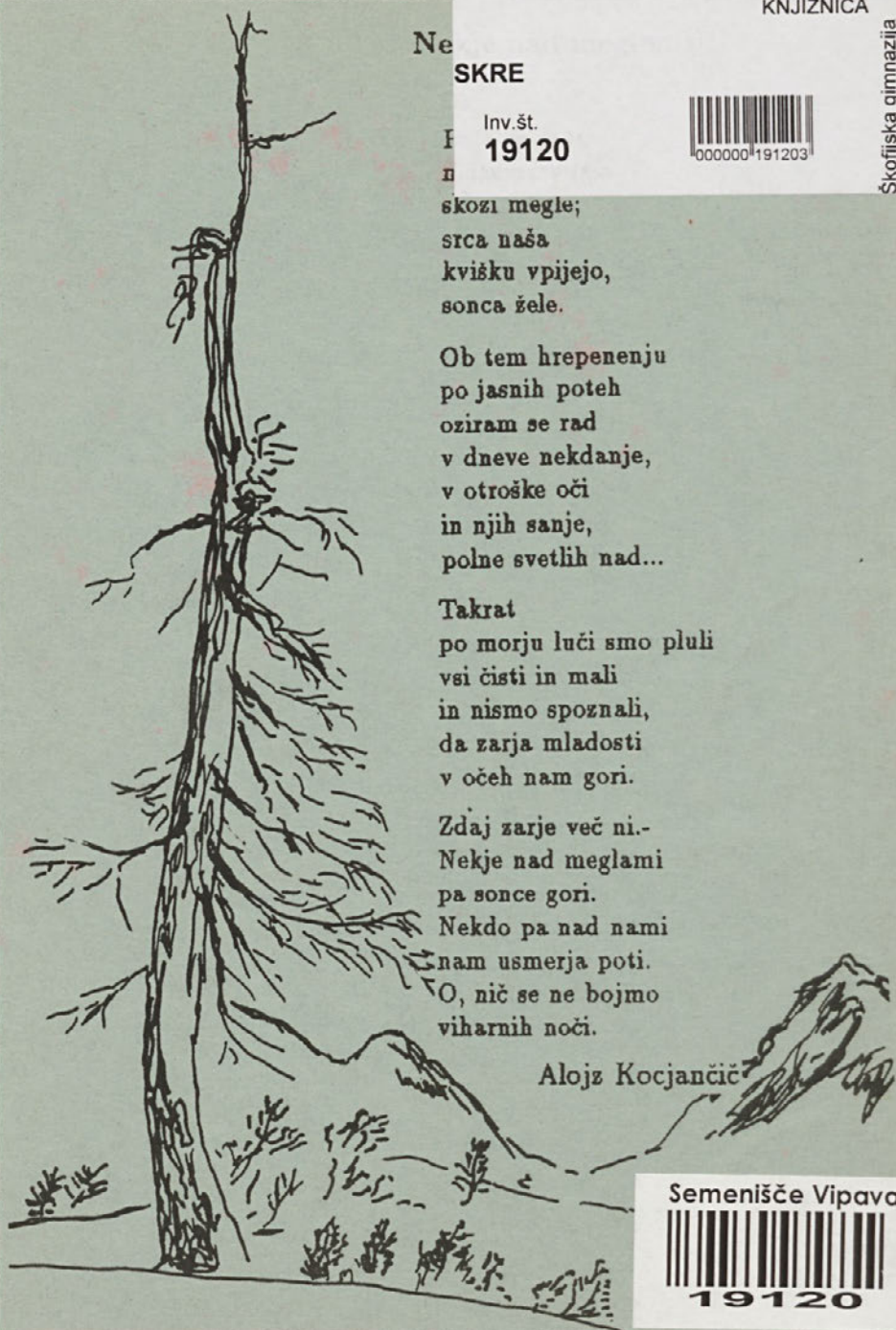
skozi megle;
srca naša
kvišku vpijejo,
sonca žele.

Ob tem hrepenenju
po jasnih poteh
oziram se rad
v dneve nekdanje,
v otroške oči
in njih sanje,
polne svetlih nad...

Takrat
po morju luči smo pluli
vsi čisti in mali
in nismo spoznali,
da zarja mladosti
v očeh nam gori.

Zdaj zarje več ni.-
Nekje nad meglami
pa sonce gori.
Nekdo pa nad nami
nam usmerja poti.
O, nič se ne bojmo
viharnih noči.

Alojz Kocjančič

Semenišče Vipava

19120